

GYMNAZISTA

Ročník: 35

Číslo: 3

December 2011

Cena: 0,50€

- EDITORIÁL -

Zima. Sneh. Guľovačka. Vianoce. Prázdniny.

Tieto slová nám evokujú najočakávanejšie sviatky v roku. Študenti sa vždy tešili na vianočné obdobie, môžu aspoň na chvíľu zabudnúť na školský zhon, veď dni pred prázdninami bývajú často hektické. Prvé číslo Gymnazistu vám prinášame ako predčasný vianočný darček. Naš časopis oslavuje 30.narodeniny, tak sme pripravili niekoľko noviniek. Najväčšou bude rubrika, v ktorej vám ponúkneme pohľad na miesta, kam sa bežný študent len tak nedostane. V tomto čísle vás zavedieme na tajuplnú povalu, s vysokým stropom a množstvom prachu a starých vecí - kulisa ako vystrihnutá z Hitchcockovho hororu. Sviatočnú atmosféru sa dúfam poradilo navodiť aj záverečným komixom. Neverili by ste, ale nakreslenie trvalo až 5hodín! Na záver vám chcem popriať krásne prázdniny, veľa darčiekov pod vianočným stromčekom, ale hlavne biele Vianoce a s tým spojenú atmosféru pokoja. Dobite si baterky a zažite nezabudnuteľné zážitky, pretože z týchto dvoch faktorov budeme všetci živiť v škole až do ďalších prázdnin.

Šéfredaktorka Katyra

- OBSAH -

Cesta do krajiny drakov	s. 3–4
Exhibičná debata	s. 5
Debatéri na cestách	s. 5–6
„Žhavá novinka“	s. 6
Výlet do Poľska	s. 6–7
Stratená v škole	s.7
Moje začiatky	s. 8
Prednáška o šikane	s. 8–10
Zvoní! alias Zmena je život	s. 11.
Povala	s. 12–13
Gymnazisti, samozvaná elita	s. 14
Vulgarizmy versus gramatika	s. 14
Predpísomkové stresy naše	
každodenné	s. 15–16
Rýchlokurz varenia pre menej	
schopných	s. 16
Rozhovor s Milošom Měčířom	s. 17
Recenzie	s. 18–19
Hlavalam	s. 20
Zamýšľam sa	s. 21
Klon	s. 22–23

- REDAKČNÁ RADA -

Redaktori: Barbora Bučková – *Barča*, Pavlína Hodulová – *PH*, Silvia Jamrichová – *Rodžer*, Barbora Klčová – *Barusha*, Radka Kováčová – *RCK*, Katarína Mokránová – *Katyra*

Komix: Katarína „Katyra“ Mokránová

Šéfredaktorka: Katarína „Katyra“ Mokránová

Grafika a hlavalam: Viktor Vrábel

Korektúra: PaedDr. Ivana Papcunová

Cesta do krajiny drakov

Dňa 14. augusta sme sa po dlhých prípravách konečne vydali na cestu do ďalekej Číny, cesta bola dlhá, cez okienka sme sledovali mestečká a lesy a leteli sme nízko nad Minskom (Minsk, hlavné mesto Bieloruska), tam by som raz chcela ísť, a potom päťhodinový brak v Moskve, ležanie na kobercoch a karty a ďalšie lietadlo. Nadránom sme sa predierali cez zvláštnu bielu hmlu, ktorá nám znemožnila výhľad na City of Beijing.

Keď sme po mnohých hodinách strávených v klimatizovaných priestoroch konečne okúsili čerstvý

vzduch, chutil viac ako ten klimatizovaný minimálne v tom, že bol asi o 20 stupňov chladnejší ako príjemných pekingských 40, autobusom nás odviezli do internátu a ubytovali s účastníkmi z celého sveta.

Niekedy bolo ťažké dohodnúť sa, ako nastaviť klímu - dobovo air condition alebo zhasnúť svetlo. Ale bola to haluz. Všetci sme si večer pred spaním čítali študijné materiály o hrách a ujovi Pierrovi. Bolo nám oznámené, aby sme sa na to pozreli. Keď sme pristávali v Moskve, nemohla som odlepiť hlavu od okienka,

aby som videla čo najviac, a dúfala som, že v tej kope lesknúcich sa striech nájdem nejaký Kremeľ alebo čo.

Prvé dni sme mali prednášky s nejakým francúzskym profesorom a bol tam aj pravnuke sestry Pierra de Coubertina, avšak nikto sme ho nepočúvali, celá slovenská delegácia umorená 22-hodinovou cestou a výrazným časovým posunom do nohy zaspala vrátane profesorky.

Keď sme sa zabývali a okúsili „delikátnu“ kuchyňu v čínskej školskej jedálni, začali sme spoznávať mesto, presnejšie našu štvrť. Prvým

cieľom, hneď po zmenárni (euro = RMB) bol smer Mc Donald's.

Ďalšie dni sme súťažili, športovali a hrali hry, myslím, že náš slovenský tím sa celkom dobre.

Výsledky sme sa nikdy nedozvedeli, aby sme zachovali starú zásadu uja Pierra, že nie je dôležité vyhrať, ale zúčastniť sa.

Zvlášť sme súťažili v behu na pôvodne asi 3000 metrov dlhej dráhe upravenej na cca 1700m - dobovo nazývaný aj cross country, a to bola fuška, našťastie, bol prvý deň, keď bolo európsky rozumne počasie, krásne svietilo slniečko a zbavili sme sa aj bielej hmly - dobovo smog. Inak som to musela odbehnúť v jemne navlhnutých topánkach, lebo večer predtým monzún spláchol všetko - okrem smradu a smogu aj nás.

To bola pre mňa najobávanejšia disciplína, lebo nie som športovec - skôr jemná intelektuálna zložka tímu, ale nakoniec som bola úplne šťastná, že som sa prekonala a nakoniec som neskončila ani posledná.

Okrem aktivít spojených s fórom sme občas navštívili aj pamiatky v Pekingu, kam radi chodia turisti – napr. zakázané mesto (forbidden city) preplnené úzkookými ľuďmi, kde sme si konečne/naplno uvedomili, akí sme rozdielni, doteraz sme boli väčšinou v multikultúrnom spoločenstve, ale tu si nás všetci fotili, azda viac fotiek ako pekinská atrakcia mám iba z olympijského mesta, kde práve vrcholili akési veselosti, takže bolo plné návštevníkov, detí, maskotov a pouličných, resp. skôr ponámesných predavačov suvenírov bol Veľký čínsky múr, dobovo The great wall, vzdialený asi 50 km od Pekingu.

Nakupovanie nie je vždy také príjemné ako doma, všade sú otravní predavači, ceny treba drzo zjednávať a všade sa vás snažia okradnúť, pravda, ani Čína už nie je, čo bývala, ich vzácny papier, hodváb, porcelán sa nedá porovnať so súčasnými nekvalitnými „fejkmi“, a my nie sme takí bohatí, aby sme si mohli dovoliť kupovať lacné nekvalitné veci - to hovorí môj tato.

Okrem mesta a nepríjemných nákupných podmienok sme spoznali kopec mladých ľudí z celého sveta, s ktorými sme sa bavili na tanečných večeroch, a našich „miniexpovystavách“, social eveningoch a nesúťažných súťažiach. Okrem kontaktov a propagačných balíčkov sme si vymieňali aj reprezentačné tričká, podpisy... Len tak na pamiatku.

Najlepší bol rozlúčkový večer, kde sme poďakovali za pohostinnosť domácej školy, pocvakali posledné spoločné fotky a opäť sa vydali na dlhú cestu domov ponad pusté mongolské pláne, trblietavú Moskvu, nádherný Minsk a známu Viedeň... A potom sladký domov.

Klára Lacková

Exhibičná debata

Dňa 16.9.2011 sa v priestoroch novej telocvične uskutočnila veľmi zaujímavá debata na tému: Na školách by mal byť zavedený kamerový systém.

Exhibičnú debatu uviedol Filip Šiška (II.B). Stretli sa dva tímy, prvý obhajoval kamery na škole a druhý s tým nesúhlasil, predviedli nám, ako má správne vyzeráť debata. Exhíbičia bola propagáciou nového debatného krúžku. Samozrejme, nezúčastnila sa

celá škola, ale iba vybrané triedy, tá moja bola medzi nimi. Debaty sa zúčastnili Denisa Chanáthová (II.B) a Jakub Kobela (debatný klub Dubnica) ako nesúhlasný tím a Marek Pavlovič, Richard Zbranek a Terézia Cibulková ako súhlasný tím, ktorý sa snažil ukázať nám tie lepšie stránky kamier na škole. Samozrejme, vyhral tím oponentov, ktorý svojimi argumentmi a celkovým správaním dokázal presvedčiť takmer všetkých

účastníkov (s tromi výnimkami :D). Debata to bola naozaj zaujímavá a všetky názory oboch skupín mali v sebe kus pravdy. Pretriasali sa aj argumenty ako šikana, súkromie študentov, spravodlivosť, lepšie študijné výsledky vďaka kontrole kamier. Ako „pikošku“ prezradili aj to, že účasť v debatnom krúžku má dobrý ohlas pri prijímaní na vysoké školy.

Katya

Foto: Juraj Ratulovský

Debatéri na cestách

Je siedmy október a skupinka čerstvých debatérov sa stretla pred piešťanskou stanicou. V zložení Róbert Balog, Silvia Jamrichová, Barbora Klčová, Klára Lacková, Dominika

Strečanská, Filip Šiška, Barbora Vozáriková a Terézia Zajičková sme sa vybrali do Považskej Bystrice na seminár z debaty. Ako praví gympláci sme stihli vlak len tak-tak. Keďže bol piatok,

vlak bol úplne plný a nás bolo x. Situáciu vyriešil Filip Šiška ako náš líder a zdvorilo poprosil dve dámy, aby nám uvoľnili kupé, čo s úsmevom uvoľnili. Usadení a rozospatí sme začali hrať hru Kontakt.

Čo je nové na našej škole...

Po polhodine sme pochopili, o čo ide, no skoré vstávanie sa na nás hlboko podpísalo. Keď vyšlo slnko, spolu s ním vyšla aj naša nálada a vôbec nám v „blbnutí“ neprekážal dážď, ktorý nás zastihol na ceste do školy, kde sa seminár konal. Keď sme

dorazili na miesto, usadili sme sa v triede a čakali sme, čo sa bude diať. Najprv nám pustili prezentáciu, potom sme debatovali spolu v triede a nakoniec každý samostatne v tímoch. Po skončení nás čakala ďalšia skvelá hodinka vo vlaku.

Výborne zorganizovaná akcia, krásne zážitky a kopec srandy + zopár nových informácií o debatovaní – to nám priniesla naša cesta.

Rodžer

„Žhavá“ novinka

Kde bolo, tam bolo, pred SPŠE na parkovisku sa odohrala fascinujúca udalosť. 26.9. 2011 v ranných hodinách, keď sa nič netušiaci študenti zbíjali do gymnázia, naskytl sa im pohľad ako z KOBRY11. Najskôr dymiace auto vyzeralo ako kanadský žartík, no keď sa ozvalo buchnutie a dymenie zhustlo a objavili sa aj prvé plamienky, už to tak nevyzeralo.

Študenti však ako uhrnutí nejakým kúzlom vyliezli von, aby si uchmatli pár spomienok na toto nezvyčajné divadlo.

„Volal niekto hasičov?“ „Vonku horí auto!“ – boli reakcie nielen žiakov, ale aj profesorov. Tmavomodrá audina aj napriek všetkému spokojne horela ďalej. Z nevinných plamienkov sa rozhořel oheň, schopný konkurovať zapálenej vatre vo Svite.

O 7:48, skoro 20minút od začiatku dymenia auta, prišli hasiči a uhasili túto „zábavku“. Auto sa stalo horúcou študentskou témou dňa, avšak o možných následkoch priotrávenia sa dymom alebo o explózii, ktorá mohla úlomkami z auta zraníť blízko stojacich ohúrených študentov, nepadla ani zmienka.

Katya

Výlet do Poľska

Od 16.10 - 23.10 sa v Poľsku konal projekt podporovaný Európskou úniou s názvom „Healthme“, ktorý zabezpečovali profesori RNDr. Ján Šmída a Mgr. Stanislava Šimová.

Zúčastnilo sa ho 10 študentov Gymnázia Pierra de Coubertina (medzi nimi aj ja) a jogín pán Ivan „Yogy“ Malek ako dozor.

Ubytovaní sme boli v kempе nazvanom CampRodowo spolu so študentmi z Poľska a Francúzska. Pred

príchodom na určené miesto sme sa vybrali pozrieť si rozmanitú Varšavu. A verte mi, bola rozmanitá.

Celotýždenný program bol vďaka šikovným organizátorom bohatý a vždy zábavný. Dorozumievacím jazykom bola angličtina (niektorým to

Čo je nové na našej škole...

ale „zabudli“ povedať). Každý národ mal jeden deň vyhradený na predstavenie svojej krajiny, kultúry...

Strava bola pestrá, výživná a hlavne zdravá (niekedy až príliš). Vďaka

našmu jogínovi sme si my i ostatní každé ráno pred raňajkami mohli na vlastnej koži vyskúšať mnohé cviky a dozvedieť sa rôzne iné fakty ohľadom jogy.

Našli sme si nových priateľov, s ktorými sme v kontakte. Bol to nezabudnuteľný zážitok. Spomínať budeme ešte veľmi dlho.

Barusha

Hefty

Žiak: „Pani profesorka, máte nálepku na okuliároch.“

Profesorka: „Aha, tak preto celý deň tak zle vidím.“

šarmných

Stratená v škole

Je obyčajný deň, pondelok. Prvá hodina bola matematika. Písali sme štvrtročnú písomku. Na matematiku nie som veľmi expert, známku sa (radšej) nechám prekvapiť. Druhá hodina dejepis... Ach, konečne zazvonilo! Telesná! Nemám veľa času, preto sa musím poponáhľať. Rýchlo do bufetu, musím si kúpiť vodu! Päť minút preč. Ach, kde mám telocvik?! Ďalších päť preč. Zvoní. Dnes máme telesnú v starej telocvični, no bude problém ju nájsť. Som na tejto škole nová, preto som si nezapamätala, kde to je. Že by na poschodí? Hľadám... kabinet biológie, chemické laboratórium, II.B, septima... nič! Na druhom poschodí asi nie, ostáva mi prízemie. Bufet, WC, nejaké dvere bez názvu, sexta... zasa nič! Teraz som fakt

zúfalá. Prezrela som všetko a žiadnu telocvičňu tu nevidím, ale...

„Čo hľadáš?“ Obzrela som sa. Za mnou stála nejaká neznáma učiteľka. No zbohom! „No, j jja ssom... zabudla, kde je stará telocvičňa,“ vykotala som sa. „Ak ti teda môžem poradiť, obzri sa za seba,“ povedala so smiechom. Otočila som sa a tam nejaké dvere bez názvu, no stále som nič nechápala. Učiteľka si vzdychla a povedala: „No, pod' so mnou.“ Poslúchla som a nasledovala som ju. Otvorila dvere bez názvu. Aha, šatne! Aha, telocvičňa! Celá červená som poďakovala. „To nič, aj tak už meškám na hodinu,“ povedala a už jej nebolo.

Vliezla som do šatní, rýchlo som sa prezliekla a zaklopala som na dvere.

Čo nevidím! Chalani cvičia gymnastiku! Zabuchla som dvere a utekala do novej telocvične. Rýchlo som vyšla po schodoch. V behu som narazila do učiteľky. „Ách, to som sa zľakla!“ Vykrikla. „A vo tu vlastne robíš? Prečo ideš desať minút pred koncom, hm?“ povedala už pokojnejším hlasom. „Prepáčte, pani učiteľka, ja som... len nevedela nájsť telocvik,“ ospravedlňovala som sa. „No, čo už, tentokrát ti to odpustím. Vezmi si hokejku a pridaj sa k ostatným.“ Viac mi nebolo treba hovoriť. Rýchlo som vbehla na ihrisko... Nié, vlastný!

Dnes je totálne popletený deň!

Barča

Čo je nové na našej škole...

Balet Odysseus

Dňa 7.11. mali naši študenti možnosť pozrieť si v Slovenskom národnom divadle strhujúci balet Odysseus. Tento balet je moderným spracovaním jedného z najznámejších antických príbehov - príbehu o statočnom Odysseovi, ktorý sa plaví domov dlhých 20 rokov, pričom zažíva rôzne útrapy,

uniká nástrahám a stáva sa obeťou intríg rôznych bohov. Nakoniec sa však šťastne doplaví domov, kde porazí svojich sokov a vráti sa k vernej žene Penelope.

Môj osobný názor na tento balet sa nedá vyjadriť leným slovom. Bol úžasný, prenikavý, ľahko zapamätateľný a mnoho ďalších synonym pre slovo

boží. Hudba Michela Kocába bola podkožu sa zarývajúca, režíroval Ondrej Šoth, ktorý odviezol neuveriteľnú prácu. Odysseus v podaní Maxima Skylara, bol výborný. Balet len sám o sebe je veľmi charizmatik a to, že bola spracovaná Odyssea bolo úchvatné. Stojí za to, rozhodne stojí za to.

Mishena, RCK

Moje začiatky (SMS)

Čau Monika,
mám sa dobre. Tu je odpoveď na tvoju otázku, ako je na gympli. Začnem mojim prvým dňom. Sadla som si s kamoškou z hudobky. Teraz už s ňou nesedím,

lebo si tam sadla Tereza, veď vieš, tá z béčky. Neuveríš, ale sedím v prvej lavici! Ako sme sa začali učiť, začala som byť v strese, veď vieš, nové prostredie a tak, lebo predsa je to tu iné ako na základnej. Páči sa mi tu bufet, nová budova... Veľa vecí sa mi tu páči, vrátane učiteľov. Niektorí sú cool a niektorí trochu zvláštni...

Naša triedna je cool a oveľa lepšia ako Gallová! Teraz máme deják a... A jaj... Som vyvolaná! Do kelu, päťka na obzore! Uf, som si vydýchla. OK, musím končiť. Teším sa, keď sa zase stretneme. Ahoj! :-)

Tvoja naj kamoška Barča :-)

Prednáška o šikane

16. septembra sa žiaci I.B, I.C a I.D zúčastnili na prednáškach o šikane.

Hlavným organizátorom prednášok bol Bc. Pavol Steinecker s pomocou výchovnej poradkyne Mgr. Patrície Kubincovej a zástupcu riaditeľa RNDr. Jána Šmídu. Žiakom prednášali Tomáš Pavlík, Kristína Kocianová a Iva Jamborová, študenti druhého ročníka psychológie na Trnavskej

univerzite, spolu s Mgr. Ivetou Schusterovou, PhD. Prednášajúcim príprava trvala približne jeden mesiac. Ako táto prednáška prebiehala? Prednášajúci najskôr objasnili, čo znamená slovo šikana, pýtali sa žiakov, či sa niekedy so šikanou stretli a ako sa pri tom cítili. Potom púšťali ukážky z estónskeho filmu Skazená mládež, ktorý bol natočený podľa skutočných

udalostí a je naozaj odstrašujúcim príkladom. Počas filmu prednášajúci vysvetľovali situáciu a pýtali sa študentov, ako by riešili situáciu. Po premietaní nasledovala prezentácia, v nej bolo vysvetlené, čo všetko je zahrnuté pod pojmom šikana, spomenuté boli aj mýty o šikanátoroch a šikanovaných. Triedy I.B a I.C po mali po prednáške nakresliť obrázok, ktorý by

vyjadroval ich pocity z prednášky, pričom vznikli veľmi zaujímavé a pekné diela. Myslím, že prednáška bola veľmi zaujímavá a poučná, je škoda, že sa jej zúčastnili iba tri triedy prvákov, pretože šikana na školách býva veľmi rozšírená a mnohokrát ani učitelia nevedia rozlíšiť, či ide o šikanu alebo nie, tobôž nie žiaci. Školy mnohokrát pred šikanou zatvárajú oči alebo si ju nedokážu pripustiť.

Nudné fakty a skutočnosti

Väčšina z nás si myslí, že vie, čo je to šikana, pri nudných a opakovaných definíciách sa nám začne točiť hlava, koľkokrát sme ich počuli. No predsa je dôležité uvedomiť si zmysel tejto definície. Šikanovanie je akékoľvek správanie, ktorého zámerom je ublížiť jedincovi, je to cielené a obvykle opakované použitie násilia jednotlivca alebo skupiny proti jednotlivcovi alebo skupine, ktorí sa nevedia alebo nemôžu brániť. Za šikanovanie sa považuje:

→ *urážanie*

→ *hanlivé prezývky*

→ *ohováranie*

→ *vyhrážanie*

→ *znižovanie pozície v kolektíve*

→ *vynechanie z kolektívu*

→ *kradnutie*

→ *fyzické násilie*

Po prečítaní týchto bodov ste možno zistili, že naozaj máte v triede alebo v okolí šikanovaného spolužiaka či kamaráta. Šikanovaní väčšinou nedokážu nájsť pomoc a riešenie sami, preto im treba pomôcť vyriešiť ich problém.

Ako pomôcť šikanovanému?

Ak ste si istí, že vášho kamaráta šikanujú, osamote sa s ním porozprávajte, podporte jeho sebavedomie. Šikanovaný má väčšinou pocit, že si za svoje „bremeno“ môže sám, je niečím zvláštny alebo sa vymyká normálu. Samozrejme, jeho pocity sú nesprávne a treba mu ich vyvrátiť. Za šikanovanie môžu vždy iba agresori, ktorí si potrebujú na niekom vybiť negatívne emócie. Preto ponúknite šikanovanému

akúkoľvek pomoc, napr. s ním pôjdete za učiteľom ako svedok, aby ste potvrdili šikanu. Treba však počítať s tým, že šikanovaný môže odmietnuť, bude sa báť, že nahlásením svojho problému sa môže situácia ešte zhoršiť. Uistite ho, že lepšie je riešiť problém čím skôr, pri správnom riešení v škole by

sa nemali dostať do konfrontácie agresori so šikanovanými. Pri nahlásení problému je dôležité zistiť, koľko šikanovanie trvá a o koľko žiakov ide. Ak ide o viac žiakov, je väčšia šanca, že ich rodičia sa spoja a niečo dokážu, preto je veľmi dôležité, aby rodičia obetí vedeli o tom, čo ľudia konajú ich deťom. Ak šikanovaný nechce informovať rodičov, môžete tak taktne urobiť vy. Pre rodičov to bude určite náročná situácia, ale práve

oni mnohokrát dokážu „urýchliť proces“. Akokoľvek chcete kamarátovi pomôcť, nezabúdajte, že chcete najmä jeho dobro a určite nejde o pomstu násilníkom. Keď si nebudete vedieť dať rady, môžete sa obrátiť aj na internetové stránky, napr. na **www.linkadeti.sk**.

Čo robiť, ak som obeť?

Možno ste si práve uvedomili, že ste obeť, alebo to viete už dávno, a radi by ste s tým niečo urobili. Ak do vás niekto zapára, netreba sa dať vyprovokovať alebo vystrašiť, aj keď je viacero agresorov. Môžete im napríklad aj povedať, aby vypadli, prestali, ale treba to urobiť zlostne, rázne a nahnevane a okamžite odísť na bezpečné miesto. Ak vám ľudia fyzicky ubližujú a máte prejsť okolo nich, pridajte sa k okoloidúcej skupinke, navodíte tým dojem, že idete s nimi a útočníci si nebudú môcť dovoľovať. Taktiež sa vyhýbajte miestam, kde na vás obvykle agresori čakajú, nechodte sami. Zapisujte si všetko, čo vám robia, kedy a kde vám to spravili. Ak

nemáte kamarátov, pokúste sa nejakých si nájsť alebo sa spojte s ľuďmi, ktorí majú podobný problém ako vy. V takejto situácii je samota to najhoršie, čo môže byť. O svojom trápení informujte rodičov. Uvedomte si, že ich pomoc a podporu potrebujete. Mnohí si však myslia, že sa nemôžu zdôveriť nikomu, ani rodičom, ani kamarátom, pre takých existuje linka dôvery: **0800 11 78 78**. Keď máte problém so spolužiakmi, ktorí vás šikanujú, problém treba nahlásiť pedagógovi alebo výchovnému poradcovi (na našej škole Mgr. Patrícia Kubincová)

Pred vykonaním týchto opatrení si treba premyslieť, ktoré z nich môžete vykonať. Na všetky sa treba pripraviť, vyskúšať si ich napríklad doma. Tieto opatrenia treba mať natrénované, aby vám vaše úsilie vyšlo. Preto potrebujete pomoc kamarátov či rodiny. Taktiež si uvedomte, že v tom nie ste sami, aj známe osobnosti, ako napríklad Kristen Stewart, Marilyn Manson, Tom Cruise, Phil Collins, Adela Banášová alebo Lady Gaga boli šikanované a nezabránilo im to v úspechu a sláve, pretože sa z týchto

problémov po čase dostali. Preto sa nebojte a začnite svoju situáciu riešiť!

Mýty o šikanovaní

1. *Deti, ktoré šikanujú, sú odmietané ich rovesníkmi a nemajú žiadnych priateľov*
2. *Tyrani sú málo sebavedomí.*
3. *Byť obeťou znamená vybudovanie charakteru*
4. *Mnoho obetí šikanovania sa počas dospievania stane násilníkmi*
5. *Existuje osobnosť charakteristická pre obeť*
6. *Šikanovanie sa týka len obetí a páchatelov*

Skryté nebezpečie

Šikana je veľmi nebezpečná. Aj malé „neškodné“ činy neskôr môžu prerásť do horibilných následkov, nielen na psychike obete, ale aj na psychike agresora. Podľa štatistík sa v dospelosti až 60% šikanátorov stáva kriminálnikmi. Preto treba šikanu riešiť už v zárodočnom štádiu, nečakať, kým príde veľká pohroma. Najhoršie je, ak budeme šikanu ignorovať alebo sa jej budeme nečinne prizerať, to iba podporuje agresorov. Nebuďme ignoranti a začnime šikanu riešiť!

RCK

Foto: Iva Jamborová

Zvoní! alias Zmena je život

Na konci prázdnin, keď niektorí boli ešte na dovolenkách, mnohí študenti už sledovali internetovú stránku našej školy. Väčšina žiakov bola zvedavá najmä na zoznam prvákov (ktorý sa nakoniec na internete ani neobjavil), ale mnohých určite zaujalo aj nové zvonenie. Žiaci nenavštevujúci našu internetovú stránku sa o tejto novinke dozvedeli až 5. septembra, t.j. v prvý školský deň. Novým školským rokom sa teda ukončila etapa nášho unikátneho zvonenia, keď bol začiatok prvej hodiny o 7:50, a nastala nová éra všedného zvonenia o 8:00, ktoré funguje takmer na každej škole. Nový systém zvonenia má, samozrejme, výhody aj nevýhody, ktoré si môžeme v skratke sumarizovať:

Výhody:

→ Vyučovanie sa začína neskôr, čiže môžeme o 10 minút dlhšie spať. Taktiež môžeme ísť večer spať o 10 minút neskôr. (čo je „naozaj“ markantný rozdiel)
→ Väčšina študentov prvých tried a prímý sa nemusí

prispôsobovať novému zvoneniu.

→ *Pokiaľ sa dochádzajúcim študentom nezmenili ranné spoje, majú o 10 minút viac času na odpisovanie domácich úloh.*

Nevýhody:

→ *Najmä starší žiaci potrebujú určitý čas na adaptáciu, aby sa nemuseli stále pozerať do nového rozvrhu, kedy zvoní (ku ktorému času sa majú modliť, aby prišiel čo najskôr)*

→ *Vyučovanie sa skončí neskôr, čo môže robiť problém dochádzajúcim študentom (najmä tým, ktorí šprint práve veľmi neoblubujú)*

→ *Zmena času zvonenia zasiahne každého študenta. A čo na to vlastne hovoria študenti?*

Bianka T. (III.B): Keďže sa

zvonenie posunulo o 10 minút, nestíham niektoré spoje, ale, našťastie, mám dobrý rozvrh, takže končím relatívne skoro. Páči sa mi, že sa nám skôr snažili presunúť hodiny z poobedia na nulté, lebo to by som domov prišla dosť neskoro. Čiže ak mám nulté a končím skôr, tak mi to nevadí.

Patrícia R. (sexta): Podľa mňa je to horšie, pretože končíme o 10 minút neskôr a tí, čo dochádzajú, nestíhajú autobusy a musia čakať dlho na ďalšie spoje.

Lenka K. (sexta): Ja som rada, že sa zmenil čas zvonenia, pretože konečne začíname ako ostatné školy. A je to určite lepšie, než keby sa malo začínať o deviatej, pretože by sme boli dlhšie v škole. Toto mi úplne vyhovuje.

Názory študentov na zmenu sú rôzne. Vráti sa teda po roku naše jedinečné zvonenie 7:50 alebo tento čas ostane už iba v našich nostalgických spomienkach na staré (dobré?) časy?

RCK

Foto: Dominika Strečanská

Profesorka: „Keď budeš denne cvičiť na švihadle 10 minút, za rok sa ti zlepší zrak o jednu dioptriú.“

Hefty

šarmyeh

Zo zákulisia našej školy

Povala

Ani strmé schody
nás neodradili od
dobrodružstva...

V triedach
musíme mať
poriadok, no
na povale sa
akosi zabúda.

Keď si
zabudnete
tenisky na
telesnú, jedny
rezervné
nájdete na
povale. Škoda,
že bez
šnúrok...

Hľadáte komfortný
matrac? Na povale ich
nájdete mnoho...

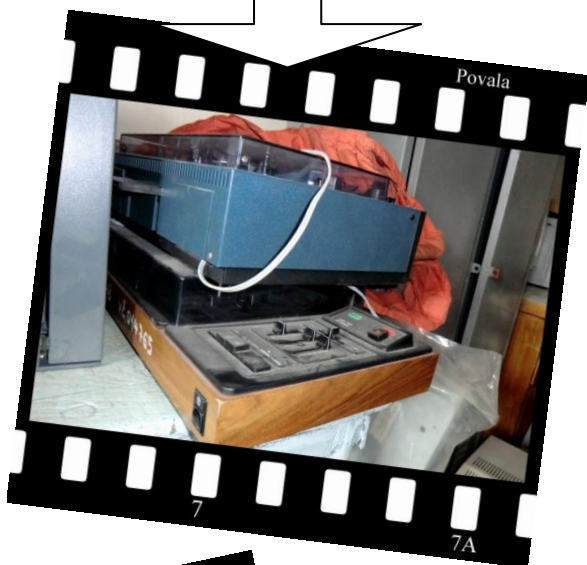
Jednoduché
kontúry
nebotyčných
stĺpov nás
očarili
rovnako ako
drevená
lávka.

Oplatí sa vystúpať do
výšin, výhľad zo strešného
okna naozaj stojí za to.

Chcete si spraviť pravú nefalšovanú retro diskotéku? Tento mixpult značky Tesla vám pomôže dokonale navodiť tú správnu atmosféru.

Zo zákulisia našej školy

Poškodený (ne)hasiaci prístroj, jednoducho „Safety first“.

Nechcete staré lyže? ☺

Po ceste späť sme našli na neidentifikovateľný elektrospotrebič.

Už vieme, kam chodia učitelia na obedy, keď o nich hovoria, že sú výborné.

Dúfame, že sa vám fotografie z našej ťažko dostupnej povaly páčili. V najbližšom čísle vám predstavíme podzemné priestory našej školy a pracovisko školníka.

**Text a foto:
RCK a Viktor**

Gymnazisti, samozvaná elita

„Štúdium na gymnáziu je najnáročnejšie,“ alebo „gymnázium je elitná škola.“ Poznáte tieto vety?

Určite áno, veď nám ich denno-denne vtíkajú do hlavy naši rodičia, známi či dokonca učitelia. A my im veríme, veď prečo nie? Aspoň máme množstvo výhovoriek. Prečo mám zlé známky? Prečo nestíham to či ono? Prečo som unavený? Na tieto otázky máme univerzálnu odpoveď: „Pretože štúdium na gymnáziu je náročné.“ A tak sa stávame samozvanou elitou medzi strednými školami. S pohrdaním pozeráme na žiakov priemyselných, záhradníckych, hotelových či

iných stredných škôl a akadémií. Domov prichádzame s obrovskou únavou, keď máme sedem či nebodaj osem hodín, nedbajúc na to, že na iných školách sa žiaci učia aj desať hodín, pretože tie naše sú určite náročnejšie. Sťažujeme si, koľko sa musíme učiť, akoby sa na iných školách žiaci učiť nemuseli. Naše najbližšie okolie nás v týchto myšlienkach väčšinou podporuje, a preto si namýšľame stále viac a viac. Aj v 20. storočí Nemci uverili, že sú niečo viac ako ostatní ľudia, tzv. „Übermenschen“. A my sa teraz správame ako, „Übermenschen“ medzi strednými školami. Pritom

väčšina z nás naše „elitné“ vlastnosti a schopnosti nedokazuje – na verejnosti sa správame rovnako ako študenti iných stredných škôl, niektorí gymnazisti majú aj oveľa menej vedomostí ako študenti iných škôl. Právnik, psychológ či doktor z „nejakej obyčajnej priemyslovky“ môže byť rovnaký, ba lepší ako študent z „elitného“ gymnázia. Pomenovaním gymnazisti nie sme predurčení byť zákonite lepší ako iní. A kto si myslí, že je viac, nech to dokáže! A nielen planými rečami o tom, akí sme my, gymnazisti, inteligentní, vzdelaní a schopní.

RCK

Vulgarizmy versus gramatika

Ľudia vyplňajú svoj voľný čas rôznymi aktivitami. Mnoho mladých ľudí, tak ako ja, trávi čas vyhľadávaním informácií na internete a chatovaním. Pri unudenom klikaní a zatváraní okien som si s hrôzou všimla, že každým dňom sa viac a viac používajú na internete vulgarizmy, či už v chate, mailoch alebo diskusiách. Nejdem tu teraz rozoberať, aké sú vulgarizmy nevhodné pre každodenné používanie v konverzáciách

inteligentných ľudí. Na vulgarizmoch ma upútalo niečo kuriózne. Dobre vieme, aké majú niektorí študenti problémy s vybranými slovami, správnym skloňovaním či časovaním. Tieto pojmy u nich vyvolávajú husiu kožu, nevoľnosť a absolútne znechutenie. Ak si prečítame ich príspevky v diskusiách či na chate, vlasy sa nám stavajú dupkom. Často však používajú vulgarizmy, ktoré zázračne správne vyskloňujú či vyčasujú,

nemajú problém ani s pádovými príponami. Prečo je to tak? Pretože tieto slová mladí (bohužiaľ) používajú bežne, vulgarizmy sa stali ich jadrom slovnej zásoby. Používajú sa, či už na urážanie, alebo na zámenu mnohých slovies jedným konkrétnym. Že by zúfalí pedagógovia zaviedli nové vzory? Myslím, že takto by si väčšina (neslušných) študentov slovenskú gramatiku konečne zapamätala ;)

RCK

Predpísomkové stresy naše každodenné

Všetci sme si znova zvykli na školu a jej trápenia v podobe písomiek a skúšania. Väčšina z nás by tieto momenty najradšej hodila za hlavu a užívala by si školu bez známok, ale, bohužiaľ, nič sa nedá robiť a nám ostáva iba predpísomkový stres.

Máme viacero skupín, ktoré majú rôzne príznaky tohto stresu, preto si ich môžeme charakterizovať:

→ **Držknihovia** – Bez knihy alebo zošita sa počas dňa, keď má byť písomka alebo skúšanie, nepohnú. Učivo si musia čítať neustále a úplne všade. Takíto ľudia často komplikujú premávku na chodbách, narážajú do okoloidúcich študentov alebo sa potkávajú o schody a musia sa vracieť po drahocenný zošit, padajúci zo schodov.

→ **Hráči** – Či je písomka, či je skúšanie, týmto ľuďom absolútne nič nezabráni v tom, aby si zahrli svoje obľúbené karty, hry na mobile alebo na PSP. Ak sa už dostanú do extrému, keď si učivo aj prečítajú, väčšinou sa pritom hrajú so zipsom od peračníka alebo si rytmicky vyklepkávajú rytmy o lavicu či šľukajú perom. Toto ich

správanie však môže vyvolať agresívnu reakciu suseda, ktorý sa niekedy nestráni využiť svoje päste.

→ **Zvodcovia** – Táto skupina je špecifická najmä pred skúšaním, keď skúša učiteľ opačného pohlavia ako zvodca. Chlapci si skúšajú zvodný pohľad, ktorým by očarili osobu za katedrou, dievčence si trénujú prežmurkávanie očami, líčia sa a „omylom“ sa im rozopne jeden gombík na košeli. Títo žiaci často používajú svoj zvodný look pred písomkou, keď sa „nestihli naučiť“. Pri odpovediach používajú rôzne figle na zlepšenie známok.

→ **Hysterici** – Často žiadajú ostatných spolužiakov, aby ich preskúšali učivo. Ak nevedia odpovedať do dvoch mikrosekúnd, dostanú záchvat zúfalstva. Pobejú po triede, trasú sa, vykrikujú, že nič nevedia, v niektorých prípadoch sa rozplačú. Ich zúfale pokriky sa nesú po celej triede a je veľmi ťažké ich upokojiť.

→ **Samozvaní inteligenti** – Úplný opak hysterikov. Povýšenecky pochodujú po triede a so škodoradostným úsmevom tvrdia, aké je

momentálne učivo ľahké a ako všetko vedia na 100%. Umlčať ich ego je zložité, väčšinou sa umlčí až po písomke, keď zistia, že stopercentnú istotu nemali.

→ **Flegmatici** – V čase najväčších stresov sú v pohode. Kým sa ostatní drvia pred osudnou hodinou, oni si pokojne sedia. Je im jedno, či dostanú jednotku alebo pätku, veď aj tak nejde o známky, život pôjde ďalej. Táto skupina je však najmenej početná.

→ **Blicmeni** – Len čo uvidia stresujúcich spolužiakov a kvantá učiva, príde im nevoľno a sedenie v škole im určite neprospieva. Radšej idú k doktorke, zubárovi, na hodinku na vzduch alebo do Auparku. Väčšinou si voľno vybaví vopred a nič nenechávajú na náhodu, taktiež vždy zoženú správne ospravedlnenky. U nich je veľmi častý jav, keď majú jednoduchovú angínu, chrípku či osýpky a na druhý deň sú znova ako rybičky.

→ **Jedáci** – Základom dobrých výkonov je správna strava. Preto jedáci pred písomkou či skúšaním konzumujú množstvo potravín, aby ich mozog pracoval na plné obrátky.

Niekedy si svoju desiatu doplnia výživovými doplnkami (napríklad krieda či listy brečtanu). Ale, ako sa vraví, proti gustu žiaden

dišputát.

Pri niektorých skupinách je výhodné, že ich podivné správanie trvá len pred písomkou či skúšaním,

neskôr sa unormálnia. Každopádne, každú skupinu treba akceptovať a brať to tak, že za ich správanie môže škola ;).

RCK

Rýchlokurz varenia pre menej schopných

Predjedlo:

Historické dedičstvo z Ázie

Už pred 2000 rokmi pili tento nápoj čínski cisári a japonskí mandaríni. Uhádol si? Budeme variť čaj.

Prvý krok, ktorý musíš urobiť, je napustiť vodu do kanvice. Voda musí byť studená, čiže z modrého kohútika. Ďalší krok je dať kanvicu späť na podstavec a stlačiť gombík. Medzitým treba pripraviť toľko šálok, koľko čajov chceme uvariť a dať do nich čaj. Čaj poznáme porciovaný a sypaný. Pre začiatovníkov je ale vhodnejší porciovaný, pretože sa nerozsype. Vrecko treba dať do šálky a zaliať ho vriacou vodou. Gurmánske predjedlo je na svete!

Polievka:

Večera slovenského baču

Prenesme sa 200 rokov späť na horskú hoľu, kde valasi pasú ovce. Po náročnom dni si bača sadne

k večeri – tradičnej polievke.

Ako ju uvariť? Tu je návod:

Do hrnca na sporáku dáme variť vodu a pripravíme si suroviny: kocku bujónu, slíže a pre náročnejších aj hrach v konzerve. Keď voda začne bublinkovať, znamená to, že vrie. Vtedy do nej hodíme bujón. Chvíľu povaríme a nasypeme do vody aj slíže. Opäť chvíľu necháme povariť, vypneme sporák a ak máme, pridáme hrach z konzervy.

Necháme vychladnúť a potom polievku plnú tradícií podávame hosťom.

Hlavné jedlo:

Vrchol talianskej kuchyne

Stredovekí rytieri v Taliansku vždy pripravovali toto jedlo dádam svojho srdca. Je všeobecne známe, aká chutná a ľahká talianska kuchyňa je, a ani toto jedlo nie je výnimkou. Postup na prípravu je nasledovný: Priprav si cestoviny a granko (pre zachovanie tradície obe najlepšie talianske). Daj na

sporák variť vodu a nasyp do nej cestoviny. Pozri sa na obal cestovín, ako dlho sa majú variť, a toľko ich potom nechaj v hrnci. Opatrne zlej, vezmi granko a nasyp ho na cestoviny. Ponúkni dáme svojho srdca a ostatným hosťom a servírovanie sprevádzaj najlepšie spievaním serenád. Nikto neodolá.

Dezert:

Pochúťka starých Mayov

V štátoch Južnej Ameriky bolo kakao kedysi veľmi cenené. Indiáni hľadali kakaové bôby a pracne z nich vyrábali čokoládu. S príchodom dobyvateľov sa čokoláda dostala do Európy, kde boli vymyslené nové postupy na jej spracovanie. Keďže však žijeme v modernej dobe, čokoládu za teba vyrobí v továrni. Stačí si ju kúpiť v obchode, je dokonca aj zabalená! A zlatý klinec večera je pripravený.

PH

Rozhovor s Miloslavom Mečířom

Miloslav Mečíř sa narodil 9 . mája 1964 v Bojniciach. Je bývalý slovenský profesionálny tenista, olympijský víťaz zo Soulu 1988. Počas svojej kariéry vyhral i 11 titulov na okruhu ATP. Jeho najvyššie umiestnenie v rebríčku bolo 4. miesto, ktoré dosiahol 22. februára 1988. Už niekoľko rokov pôsobí ako nehrajúci kapitán slovenského daviscupového mužstva, ktoré sa v roku 2005 prebojovalo až do finále. Syn Miloslav sa takisto venuje tenisu.

V sobotu 8. 10. 2011 sa konalo pri príležitosti ukončenia letnej sezóny v Kursalone stretnutie hráčov tenisového klubu TK ESO Piešťany (ktorého som členkou) s Milošom Mečířom .Mala som príležitosť urobiť s ním interview.

1. Kedy ste začali s tenisom? Chcelo sa Vám trénovať ?

Začal som ešte predtým , ako som chodil do školy . Veľmi rád som behal po kurte a prehadzoval loptičky cez sito , aj keď si myslím , že som tam skôr zavádzal ako bol na úžitok . Trénoval som rád a učil som sa aj „pinkaním“ loptičky o

stenu, prípadne o natiahnutý špagát.

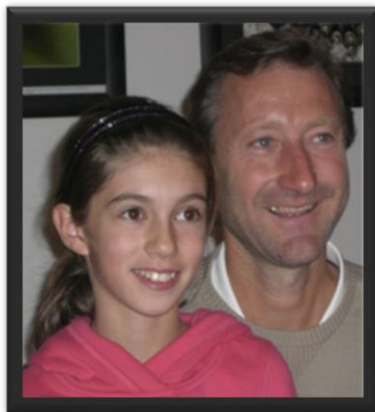
2. Je ťažšie natrénovať údery alebo psychiku hráča?

Je to ako 2 nádoby , z jednej uberieš a do druhej príleješ . Na tréningu niekto hrá lepšie ako na zápase , lebo si chce údery natrénovať, a keď mu na zápase zlyhajú údery , je psychicky dole .

Niektor sa zasa na tréningu nesnaží , šetrí si sily na zápas a zároveň rozmýšľa o svojich úderoch , technike...

Ale na zápas je pripravený iba psychicky , no údery nemá veľmi natrénované .

Preto je dobré trénovať „rovnomerne“.

3. Trénujete hráčov slovenského daviscupového tímu. Ako často trénujete a čo si myslíte o hre našich reprezentantov?

Chalani sa hľadajú, majú veľký herný potenciál. Musia odohrať veľa zápasov na medzinárodnej úrovni, aby

sa chytili. Naposledy proti Ukrajine podali veľmi dobrý výkon. Pozdáva sa mi Martin Kližan, je to prirodzený talent,. chýbajú mu ale skúsenosti. Čo sa týka tréningu, trénujeme krátko pred samotnými zápasmi Davis cupu a to hlavne pre turnajovú vyťaženosť hráčov.

4. Akému športu sa ešte venujete?

Keď som bol malý , chodil som na plávanie a za školu som hrával basketbal .

Teraz sa venujem hlavne hokeju na amatérskej úrovni. Máme tradíciu s českými tenisovými rovesníkmi a každý rok odohráme hokejový na Slovensku alebo v Čechách. Väčšinou vyhrajú hostia, neviem, čím to je ☺.

5. Ako zvyčajne využívate váš voľný čas ?

Veľmi rád chodievam do prírody, samozrejme, s udičou. Tento zvyk mám z detstva , keď som chodieval na prázdniny k starému otcovi, chodili sme spolu na ryby.

Okrem toho chodím dvakrát do týždňa hrať hokej.

Barča

Na západe nič nové

Človek by si bol myslel, že knižka určená na povinné čítanie bude poriadna nuda. Ale človek je bytosť omylná, a tak sa musím ospravedlniť sama sebe a aj pánu Remarqueovi. Dielo Na západe nič nové som otvárala s očakávaním menším ako zrníčko piesku, no hneď po prvej stránke som si ho zamilovala. Knižka nevelká kvantitou, ale bohatá obsahom, mi ukázala život vojaka, jeho útrapy,

myšlienky, pocit bezmocnosti a nakoniec aj realistické zobrazenie vojny,

ktorá zničila celú vtedajšiu generáciu. Opisuje príbeh o osude Paula Bäumera a jeho

šiestich kamarátov, ktorí narukovali na vojnu ako temer 20-ročné deti, ktoré sa museli rýchlo stať dospelými. Vojnu, aká v skutočnosti bola so všetkými hrôzami a trápením. Vojna, z ktorej niet návratu, ktorá vám nahlodá dušu a život, ktorý už nikdy nebude kompletný. Ťažko som otáčala poslednú stranu a nerada som knihu odkladala.

Rodžer

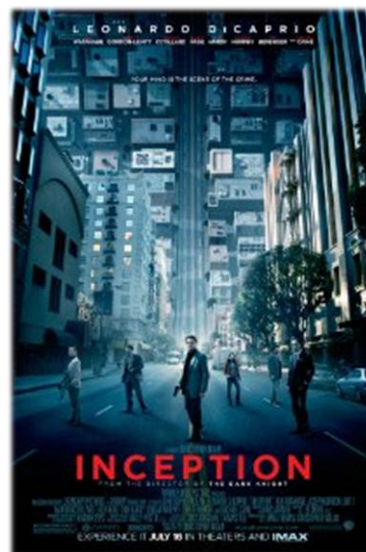
Profesorka: „Energia bude stúpať či vzrastať?“

Počiatok (Inception)

V závere filmu Titanic sme videli, ako sa Leonardo DiCaprio ponára do studených vôd Atlantiku. V úvode filmu Počiatok sa Leonardo vynoril z hlbín mora. Tieto dva filmy majú spoločné azda iba herca a zaujímavé prepojenie s morom, inak sú úplne rozdielne.

Christopher Nolan na projekte Inception/ Počiatok pracoval neuveriteľných desať rokov. Počiatok je špionážny thriller, v ktorom ako miesto zločinu figuruje ľudská myseľ. Väčšina deja

sa vlastne odohráva v ľudskej mysli počas snenia.

Ak sa od začiatku nesústredíte na dej, je možné, že vám unikne

podstata konca, dokonca je možné, že nepochopíte celý film. Prvá polovica filmu je o vysvetľovaní zákonov, ktoré platia v snoch, machiavellisticky ukrytá do scénok trénovania mladej študentky architektúry Ariadne (Ellen Page) nájomným zlodejom Cobbom (Leonardo DiCaprio). Druhá je o...ale to by som už prezrádzala príliš veľa. Hudba od Hansa Zimmera krásne dotvorí každú scénu, pri ktorej znie.

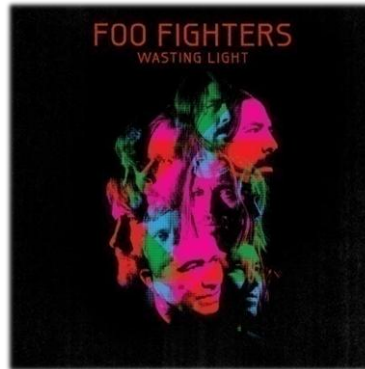
Katyra

Foo Fighters - Wasting Light

Po dvojročnej pauze bol v apríli tohto roka vydaný nový album americkej skupiny, ktorá sa preslávila koncom deväťdesiatych rokov hitmi ako Learn to Fly alebo Everlong. Vydanie ich najnovšieho albumu Wasting Light predchádzali fámy, že bude ich najtvrdší, no tie sa nakoniec nepotvrdili.

Album začína trochu nostalgickou, no stále dobrou pesničkou Bridge Burning. Druhou v poradí je Rope s gitarovým riffom a refrénom, ktoré vôbec

nezaostávajú za najväčšími hitmi Foo Fighters. Veľmi výraznou pesničkou je aj chytľavá Arlandria. Skladba I should have known, na

ktorej Foo Fighters spolupracovali s ex-basákom Nirvany, Krisom Novoselicom, je vďaka

zmysluplnému textu a trocha netypickému zvuku pre mňa najzaujímavejšou pesničkou albumu, ktorý uzatvára živá a energická pesnička Walk

Fakt, že viac než polovica pesničiek je priemerná, ešte viac zvýrazňuje tie zaujímavé. Wasting light je plný pocitov: radosti, smútku, hnevu, je plný energie a dokazuje, že Foo Fighters ešte stále nepatria do starého železa.

PH

S4 League

Hru S4 League vyvinula spoločnosť Pentavision a patrí jej za to veľká vďaka.

Táto hra vás oslní grafikou a manga postavami. Nájdete tu najlepšiu kombináciu štýlu, akcie a športu. Spolu s tisíckami spoluhráčov a nepriateľov zažijete vzrušujúce boje.

Hra ponúka rôzne variácie bojov, ako napr. „Death match“, kde sa ocitáte v tíme s niekoľkými spoluhráčmi a súperíte

s iným tímom. Variácií je dosť, takže je z čoho vyberať.

Môžete sa vyžívať aj v upravovaní vzhľadu svojej postavy. Máte k dispozícii množstvo výzorových prvkov a veľa štýlových zbraní.

Veľká časť sortimentu, dostupného pre všetkých hráčov, je časovo obmedzená.

Kým začnete hrať, vyberiete si tri zbrane a jednu schopnosť. Postupne svoju postavu levelujete a vylepšujete ju za získavané peniaze.

Ak už sa rozhodnete hrať hru S4 League, nezabudnite na dôležitú vec: hra vyžaduje internetové pripojenie!!!

Barusha

Krížovka

Pomôcka SPD	druhá	Man and Biosphere (skr.)	Autor Viktor Vrábel	drví na prach	krvná skupina	ku, po česky	Pomôcka LV	2	roz- pustené mydlo
999 v Ríme			olejnatá rastlina sedem, po česky				ochranná známka		
4							rozrývaj severo- západ (skr.)		
Kainov brat					vzorec nitridu vanádu	nemecká polit. str. EČV Ostravy			
Pomôcka TM	spolo- čenstvo veriacich	žltokvetá lieč. rastl. tekutá plazma v bunkách							
súčasť malty							predložka s 2. pádcom		
vo, po latinsky			„Aj keď máš veľký talent, múdrose získaš len... (tajnička).“ Mgr. Klaudia Dugátová				MPZ Lotyšska		
road (skr.)							2 v Ríme		
prehra v boxe							vysoké napätie (skr.)		
epoxydy (skr.)			Air-Borne (skr.)	syndróm (skr.)	lasicovité šelmy	kočovník	okresný archív (skr.) rieka v Omsku		
1								U	Pomôcka CN
Pomôcka GUY	aby sme, po česky nem. fyzik							biblická postava	taliánsky dirigent
označenie (skr.)				Order of Merit (skr.) dodatok v liste			národná galéria (skr.) kód Číny		
citoslovce uvažo- vania			3						
EČV Malacie			austrálske mesto						

Zamýšľam sa

(Michal Freriks)

Je slnečný utorok, končí škola a zisťujem, že mám málo času na to, aby som prišiel domov a zároveň stihol prísť načas na záujmové krúžky a celkom dosť času na to, aby som vhodne využil voľný čas, ktorý sa mi naskytol. Hovoril som si: „Mišo, uč sa teraz a potom budeš mať pokoj.“ Už len povedať to, bolo pre mňa morálnym víťazstvom. Ako si tak hľadám miesto na učenie, vybaví sa mi pred očami všetko to kvantum učiva, ktoré ma čaká. Kniha, ktorú som si v kníhkupectve tak starostlivo vyberal a za masťné prachy kúpil, musí počkať. Vyzerá to, že sa na ňu bude prašiť ešte dobre dlho. Vybral som sa smerom do novej telocvične, že si sadnem na sedačky a prečítam si učivo. Našiel som si miesto na sedenie, kde boli relatívne vhodné podmienky. Teda aspoň som si to zo začiatku myslel. Po pár prečítaných riadkoch som začul hlas, ktorý ma straší aj v sne: "Ospravedlnenku! A kde je Roman?" Pomaly mi dochádzalo, že motať sa v končinách, kde mi hrozí konfrontácia a la britva,

nebolo až také najmúdrejšie. S úsmevom sa teda postavím, zamrmlam, aby mi nebolo rozumieť a keďže je vonku tak pekne, vydám sa do parku. Cestou tam, si všímam okoloidúcich, ako všade bežia a na každý malý podnet z okolia reagujú negatívne zvládajúc len jednu bezodkladnú činnosť v jeden okamih, s neschopnosťou odpútať sa od danej činnosti či cieľa a adekvátne prispôbiť sa situácii. Ľudia sú celkom vtipní. Totiž podľa mňa fungujú na podobnom princípe ako mravce. Poznáte to, keď ide mravček za mravčekom v rade za sebou s koristou, zrazu im postavíte im prekážku, začnú byť bezradné a ich doteraz organizovaný pohyb sa zmení na jeden veľký chaos. Po dlhšom hľadaní čistej lavičky som sa usadil na jednu s dobrým výhľadom (lebo som nevidel na socialistický betónový výkvet, ktorý mi bol za chrbtom). Obzeral som sa po parku, v hlave mi hrala pieseň od Radiohead - All I need a zamýšľal som sa, že v akej uponáhľanej dobe žijeme. Všetko chceme

rýchlo, hneď a znova. Vieme vôbec vychutnávať? Neviem ako vaše "ja", no to moje je práve tu a nie v minulosti a ani v budúcnosti. Pozoroval som padajúco-rotujúce lístie, bubnovanie gaštanov o zem, súvisiac s ročným obdobím - pomaly utíchajúce čvirikanie vtáčikov a neskôr i niektoré "problémy" ľudí, čo prešli okolo mňa. To je dôvod, prečo som si v hlave spieval All I need. Niektorí sa zaoberajú novým iPadom, niektorí nemá čo dať do úst. Na jednej eco-friendly stránke som raz čítal, že denne vyhodíme toľko jedla, že by sme z odpadkových košov nakrmili trikrát svet. Je smutná predstava, že pomerne veľká časť potravín prejde tisíce kilometrov, len aby mohla byť vyhodенá. Ale takáto alarmujúca správa nie je v televíznych novinách, však? Po čase som si uvedomil, že som ešte neotvoril učebnicu, ako som mal prvotne v pláne. Pozrel som však na hodinky a utekal som so slovami na perách: „Sakra, už som mal byť niekde inde!"

Autor textu je idealista žijúci vo vlastnej realite.

Klon

„Zapínam ochrannú kombinézu,“ oznámila som, „pripájam dýchaciu hadicu.“ Dvere do laboratória sa otvorili. „Dobrý deň, pán doktor Levinský. Čo to tu dnes máme?“ zdvorilo som pozdravila a začala sa vypytovať. Ako vždy sa na mňa pozrel a povedal: „Ten oblek vám pristane, slečna Deborah.“ Po chvíľke dodal: „Dnes máme ťažkú úlohu. Objavili sme nový vírus. Hovoríme mu X94. Prenáša sa vzduchom. Zatiaľ zasiahol časť východnej Európy, no už zajtra môže byť u nás. Všetko závisí od počasia. Hlavnými vinníkmi sú potkany, ktoré sa v kanáloch nakazili rádioaktívnym odpadom. Nanešťastie, po nakazení vyhynuli a nedá sa vyrobiť protilátka. My máme za úlohu len vymyslieť spôsob, ako ho dostať preč z ovzdušia.“ „Pustíme sa do toho!“ povedala som s odvahou. Odoberali sme vzorky vírusu a kombinovali s rôznymi látkami. Ani po dvojhodinovom skúmaní sme nenašli žiadne riešenie.

Šla som po box, keď sa moja kombinéza zachytila o vysunutý držiak na skúmačky. Nezaregistrovala som to a išla som stále

dopredu. Zrazu sa mi kombinéza na zachytenom mieste roztrhla. Keď som si to asi po dvoch sekundách uvedomila, utiekla som do dezinfekčnej miestnosti. Kombinézu som si vyzliekla a celá som sa vydezinfikovala. Doktor Levinský si to všimol a bežal za mnou. „Čo sa vám stalo, Deborah?“ spýtal sa vystrašene. Zaklamala som: „Nič, iba som si spomenula, že moja sestra má dnes narodeniny a ja sa musím poponáhľať. Prepáčte! Nabudúce to dokončíme. Dovidenia!“ So strachom som sa ponáhľala domov.

Sadla som si na sedačku. Nič som nerobila. Zaspala som. Keď som sa zobudila, točila sa mi hlava. Bolo mi na zvracanie. Sestra bola tiež doma. Všimla si, že mi nie je práve najlepšie. Prišla ku mne a spýtala sa: „Je ti dobre? Si celá bledá.“ „Len sa mi trocha točí hlava. Prines mi prosím pohár vo...vo...“ nedopovedala som. Čo sa to deje? Nemôžem sa hýbať. Trpne mi ruka a celá sa potím. Nie som schopná ani hovoriť. Padám na kolená a trasiem sa. „Deborah, sestrička, čo sa deje?“ vyľakaná sestra sa

ma snaží zodvihnúť zo zeme. Žiaľ, nemôžem jej v tom pomôcť a strácam vedomie.

Som unavená. Nechce sa mi otvoriť oči. Ale počkať! Niektu tu plače. Oči otvoriť musím. „Sestrička, vďaka bohu, povedz niečo!“ Ema v ochrannom obleku vyľakane vzlyká. „Je mi... je mi... fajn,“ zaklamala som. Cítim sa, ako keby ma zrazilo auto. Čo sa so mnou vlastne deje?

„Prepáčte, ale slečna Kejsová si musí oddýchnuť. Môžete ju prísť pozrieť zajtra cez návštevné hodiny alebo sa spojiť cez videomonitor,“ povedal mojej sestre primár oddelenia. Nedalo mi to, tak som sa spýtala: „Pán primár...kde..kde to vlastne som? Čo...čo mi je? Pozrel na mňa a povedal: „Ste na oddelení infekčných chorôb. Ste nakazená vírusom X94.“

X94? Ja? Prečo? Nie je to omyl? „Ako sa to mohlo stať, pán primár?“ povedala Ema so slzami v očiach. A on povedal to, čo som počuť nechcela: „Slečna Deborah sa nakazila vírusom X94 pri práci.

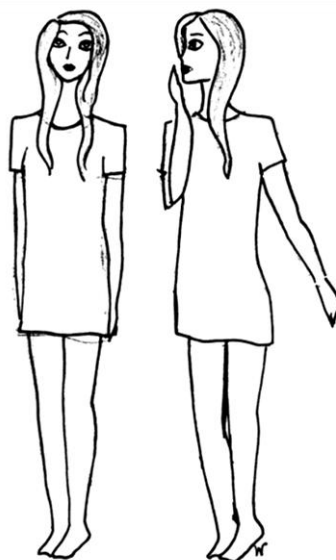
Nejakým nedopatrením ho vdýchla.“ „Ja som sa ti snažila vyhovoriť tú nebezpečnú prácu. Prečo? Prečo si ma

neposlúchla?“ plakala viac a viac. Nevedela som v tej chvíli, čo mám povedať. No napokon som sa spýtala: „Budem môcť ešte niekedy žiť ako zdravý človek?“ „Obávam sa, že nie. Vírus zatiaľ iba čiastočne napadol obličky, no po čase vám zlyhajú všetky orgány,“ povedal s ľútosťou. Tieto slová mi zmenili život.

„Ako sa máte, slečna Deborah?“ spýtal sa ma primár. Unudene som mu povedala: „Celkom to ujde, až na tú zvláštnu bolesť.“ Aj jeho ďalšie otázky sa týkali môjho stavu. Začalo ma to unavovať, tak som sa spýtala, či existuje niečo, čo mi umožní život bez prístrojov. Jeho odpoveď znela: „Možnosť by tu bola, ibaže je dosť finančne náročná.“ „Ja nemám problém s peniazmi. Povedzte, pán primár, o čo ide?“ nedočkavo som sa spýtala. Nasadil si okuliare, vytiahol nejaké tlačivo a povedal: „Jediné, čo vás môže zachrániť, je transplantácia poškodených orgánov. Bohužiaľ, už asi pol roka nemáme žiadneho darcu. No i na to tu máme riešenie.“ Celý čas iba

potichu počúvam. Jeho ďalšie slová boli strašidelné: „Pomocou nového vedeckého vynálezu by sme vytvorili váš klon. Vyzeral by presne ako vy a aj by sa tak správal. Ale nebol by stvorený pre život. Použili by sme ho ako schránku náhradných orgánov pre vaše telo.“

Po týchto slovách sa mi zastavil rozum. Nechápala som nič, čo mi

bolo povedané. Ja a dvakrát? Nedalo mi to, a tak som sa spýtala: „Ten klon ma má nahradiť?“ „V žiadnom prípade. Budete s ním musieť stráviť nejakú dobu, ale určite vás nebude nahrádzať. On vám vráti váš pôvodný život. Ak budete s týmto zákrokom súhlasiť, transportujeme vás k nám

do nemocnice, podpíšete zmluvu a budeme vás môcť naklonovať,“ povedal presvedčivo. V tom momente prišla Ema. Všetko, čo mi povedal primár, som jej vyrozprávala a jej názor bol trocha neistý: „Si si naozaj istá, že to chceš urobiť? Nevieme, aké to môže mať následky. Ale ak to naozaj chceš, tak to sprav. Vieš, že ja budem stáť pri tebe, nech sa rozhodneš akokoľvek.“ Po jej slovách som bola nesmierne šťastná, že mám takú sestru.

„Teraz sa snažte byť v pokoji a na nič nemyslieť,“ povedal doktor, ktorý ma bude klonovať. Nasadil mi špeciálnu prilbu a natukal niečo do počítača. Zavrela som oči a nemyslela som na nič. To sa vlastne ani nedá. Preto som si predstavovala, ako sa jedného dňa postavím z postele a nebudem pripojená na žiadny prístroj. Budem slobodná. Ale musím uznať, že sa bojím. Čo to hovorím, veď ja som silná. Ja to dokážem.

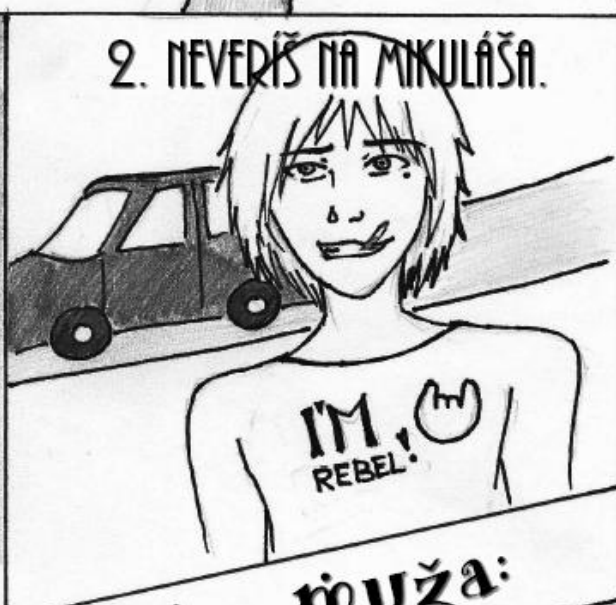
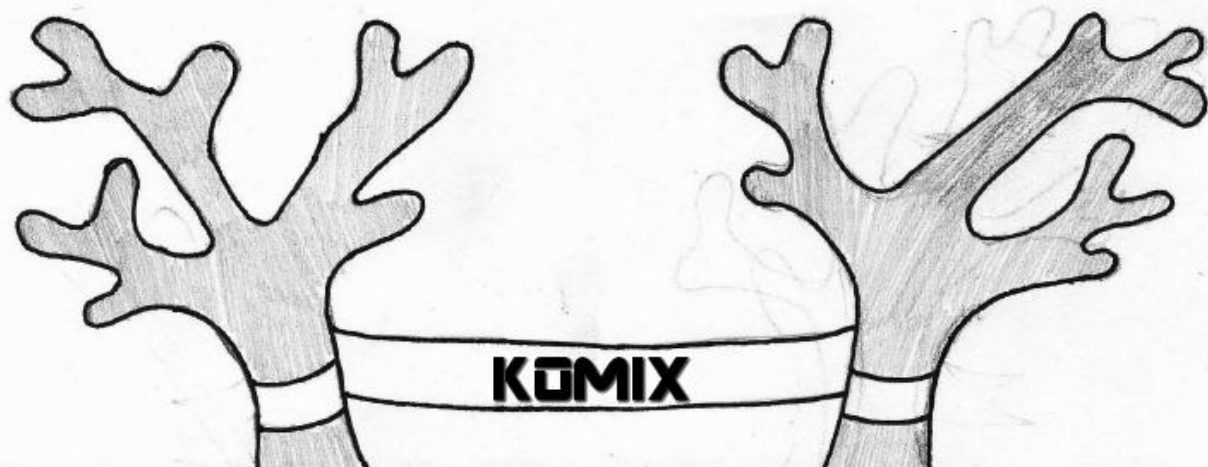
Barusha

(pokračovanie v budúcom čísle)

Hefty

Profesorka: „Keby som sa dnes opýtala, čo je to Magna Charta Libertatum, tak mi mnohí odpoviete, že je to nový výživový doplnok.“

slávnych

Štyri etapy života muža:

